

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΛΙΘΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΣΩΡΕΛ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Κι' έκεινο το βραδυ, όπως πάντα, η ταπεινή παρέα όλων σχεδόν των μαθητών του καθηγητού Μωραφάν, που δίδασκε Μεσαιωνική 'Ιστορία, στη Σορβάνη, συγκεντρώθηκε στο δωμάτιο του Ντερσάκ, για να περάσει ειχάριστα δυό-τρεις ώρες. Μεταξύ των φοιτητών αυτών ήταν ο Ντεβάλες. Ένας πανύψηλος Φλαμανδός, ο κοντόσωμος Ροικαρού, ένας άεικίνητος νέος από το 'Αβινιόν, ο περιφανερός Γαροσά Βέλιο και ο Βρετανός Ζάκ Λεγκέν, ένα δειλό και μελαγχολικό παλληγάρι, που διασκεδάζε όλη τη συντροφιά με την αφέλεια και την ειυσία του...

Οι άφοροιστοι όμως αυτοί φίλοι του κάκου προσπαθούσαν έκεινο το βράδυ να βρουν καενά τρόπο, για να περάσουν ευχάριστα τις ώρες τους. Είχαν βαρεθεί λιγάκι και το σάακι, και τις φιλολογικές συζητήσεις, και το μούζ και... το αλληλοειχάρισμα ! Σαφινικά ο Βέλιο, ο αιώνας Βέλιο, του οποίου το μωαλό είχε διαρκώς επιτυχημένες ιδέες, χαισιγόλασε παραξένα και είπε :

— Παιδιά, βρήκα !...

— Το άεικίνητο μήπως ; τον ρώτησε ο Ροικαρού.

— Όχι ! Βρήκα πως θα περάσουμε άντρες τη βραδεία μας...

— Η άνακαλιχη ; αυτή είχε περισσότερο ενδιαφέρον από το άεικίνητο ! τον διεκρίσε ο Ντερσάκ.

— Θα κάνουμε μια πνευματιστική συνεδρίαση ! συνέχισε ο Βέλιο. Έχουμε εύτυχως ένα ξυλόενο τραπέζι εδώ... Θα σβύσουμε, λοιπόν, τα φώτα και θα καλέσουμε ένα πνεύμα να μας πληροφορήσει τί γίνεται στον άλλο κόσμο !...

Και ο Βέλιο, λέγοντας τα λόγια αυτά, μισόκλεισε το μάτι του στον Ροικαρού και στον Ντερσάκ, οι οποίοι μπήκανε αέσιως στο νόημα... Χωρίς άλλο, ο διαπορευμένος αυτός Βέλιο θά είχε σοφιστική κανένα καινούριο παιχνίδι ! Μα ο Λεγκέν έμεινε ένθους ασμενος άπ' την έμπνευση του Βέλιο, χωρίς να ήσκηπτεθί το παραμικρό. Ο λεπτοκαμωμένος αυτός και μισοκαταθής νέος, ο οποίος ζούσε άόμοια με την άνάμνηση των θηλών και των παραδόσεων της μελαγχολικής και αμυλοσκαπαιμένης πατρίδος του, της Βρετανίας, πίστεψε βαθιά στον πνευματισμό...

Ο Βέλιο, χωρίς να χάση καρμό, σκέπασε την ηλεκτρική λάμπα με ένα μαύρο πανί και τοποθέτησε ένα τραπέζι στο κέντρο του δωματίου. Γύρω από το τραπέζι αυτό κάθησαν όλοι οι φοιτητάι, οι οποίοι είχαν σοδαρευθί Σαφινικά, σαν να διαισθάνονταν ότι κάτι άσυνήθιστο έραποετο να γίνει μέσα στο ύποβλητικό ήμισφο, που ήταν άπλωμένο στο δωμάτιο.

— Πνεύμα, εσύ είσαι ; φώναξε Σαφινικά ο Βέλιο, που είχε το γενοδό πρόσταγμα, όταν όλοι οι φοιτητάι άκούμπησαν τα χέρια τους στο τραπέζι.

Το τραπέζι άνασπώθηκε στη μια πλευρά του και ξανάπεσε στο πάτωμα, κάνοντας έλαφρό χροτό... Η κίνηση αυτή ίσοδυναμωσε με καταφανική άπάντησι... Οι περισσότεροι από τους φοιτητάς κινήθηκαν κατάπληκτοι με ταύτο της.

— Ποιος θέλει τώρα να συνωμύληση με το πνεύμα ; ρώτησε ο Βέλιο.

Κανείς δέν άνοιξε το στόμα του, γιατί κανένας δέν ήθελε να δείξη ότι πίστευε σ' αυτά τα επωιδιακίσις πράγματα... Σαφινικά μια δειλή φωνή άκούστηκε :

— Εγώ !...

— Ήταν ο Ζάκ Λεγκέν.

— Θέλεις, Πνεύμα, να συνωμύλησης με τον Ζάκ Λε-

γκέν ; Ξαναρωτήσε ο Βέλιο.

Το τραπέζι ξανασπώθηκε και ξανάπεσε. Ατόδειξς ότι το Πνεύμα ήθελε να συνομύληση με τον Ζάκ.

— Πνεύμα, ποιος είσαι ; είπε ο Βέλιο.

Το τραπέζι σηκώθηκε, έπεσε, ξανασπώθηκε, ξανάπεσε — χτύπησε δεκάξη φορές στο πάτωμα.

— Το δεκάτο έατο γράμμα είναι το Π, έξηγησε ο Βέλιο, ο οποίος ήξερε καλά τους κανόνες του πνευματισμού. Κατά τον ίδιο τρόπο πρέπει να μετρούμε όλα τα χτυπήματα...

Σιγά-σιγά το Πνεύμα έδωσε την έξης άπάντησι :

— Π... Α... Τ... Ε... Ρ... Α... Σ... Ε...

— Είναι ο πατέρας μου ! φώναξε ο Ζάκ Λεγκέν, τρέμοντας δόλοληφως από συγκίνηση. Είναι ο πατέρας μου, που έχει πεθάνει πριν από λίγα χρόνια !...

Βαθεία ταραχή κυριέωσε άσφαιρα τους φοιτητάς. Και οι πού δίσταστοι από αυτούς έπαψαν λαία να έχουν την παραμικρή άμφιβολία ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε τότε, ότι επικοινωνούσαν με τον άλλο κόσμο...

— Εσύ είσαι, πατέρα ; ρώτησε ο Ζάκ, με φωνή που έτρεμε.

Και το Πνεύμα άποκριθίκε :

— Ναι !

Ο Ζάκ έμεινε λίγο σιωπηλός, σαν να συλλογιζότανε τί είδους έρωτητηι έπρεπε να κάνει στον πατέρα του. Και Σαφινικά ρώτησε :

— Θα παντρευτώ σίντωμα ;

Ο Λεγκέν αγαπούσε μιά πλουσία νέα, μα δέν τολμούσε να της έσμοιολογηθί τον έρωτά του, επειδή δέν είχε άποκριθί ακόμα μιά σταθερή κοινωνική θέσι.

Το Πνεύμα άποκριθίκε στη διχη του γλώσσα, με δυό δηλαδή χτυπήματα :

— Ο... Χ... Ι... Ε...

Ο Βρετανός φοιτητής έμεινε καταπληκτος...

— Μα πότε θα παντρευτώ ; ξαναρωτήσε.

Η άπάντησις του Πνεύματος ήταν δεσάρεστη :

— Π... Ο... Τ... Ε... Ε...

— Θα μείνω λοιπόν γεροντοπαλληγάρο ; ρώτησε και πάλι ο Ζάκ. Το τραπέζι χτύπησε δυό φορές.

— Όχι ! φώναξε ο Λεγκέν. Η άπάντησις σου, πατέρα, εινε όχι !

Το τραπέζι χτύπησε μιά φορά. Άπαντούσε δηλαδή : Ναι !

Οι φοιτητάι ξανακιντήχτηκαν τρομαγμένοι. Τί έσημαινε αυτό ; Άφου ο Ζάκ ούτε θα παντρευόταν, ούτε και θα έμεινε γεροντοπαλληγάρο, τί θα γινότανε λοιπόν ;...

Με φωνή, που μόλις άκούγότανε, ο Λεγκέν ρώτησε :

— Θα πεθάνω, πατέρα ;...

Μέσα στη σιωπή, σιωπή βαρεία από τρομό κι' άγωνία, το τραπέζι άνασπώθηκε, χτύπησε μιά φορά και έμεινε άκίνητο !... Η άπάντησις του ήταν :

— Ναι !...

Ο Ζάκ φώναξε τότε άπειπισμένος :

— Και πότε θα πεθάνω ;...

— Σ'... Ε... Ε... Ν... Α

... Μ... Η... Ν... Α
... άποκριθίκε το τραπέζι.

Κι' έμεινε άκίνητο, χωρίς ν' άπαντά σ' άλλα έρωτήματα του Ζάκ.

— Ίσως το Πνεύμα να κοιροδότησε, είτε ο Βέλιο. Μήπως θέλει κανείς από σάς να ρωτήση ένα άλλο Πνεύμα ;

Κανείς από τους παρισταμένους δέν του άποκριθίκε...

* Ήταν μια παρέα από φοιτητάς της Σορβάνης...

Εκείνο που έβγαλαν οι φοιτητές τους έκανε να βυθισθούν σε τρομακική κατάσταση, αδιάφορο αν ήταν ψεύτικο ή αληθινό. Κανείς δεν ήθελε να συνεχισθεί η επικοινωνία με το ύπεροχρον. Όλοι ήταν ζωντανό σπινθηροειδή, ελκυστικό, από αυτά που εδίδαν και άνοιγαν. Και τράβηξαν απ' την ηλεκτρική λάμπα το μαύρο πανί, με το οποίο την είχαν σκεπαστεί... Οι φοιτητές κατέβηκαν τότε μεταξύ τους. Ήσαν όλοι χαλαροί, εκτός από τον Βέλιο. "Όσο για τον Λεγκέν, είχε αποβλήσει σε τίποτα."

—Σ' ένα μήνα ... Σ' ένα μήνα ... φθιθίριζε κάθε τόσο.
Σε λίγο η φιλική έκθεση συγκέντρωσε διαλύθηκε. "Όλοι οι φοιτητές βυθιστόσαν να βρεθούν έξω, ν' αναπνεύσουν καθαρό αέρα, ν' απολαύσουν από τον ήλιο, που είχε καθίσει στα στήθη τους..." Ένα ερώτημα τους άραξε όλους : Το τραπέζι ανασταθώσαν τον ή μήπως ένας από αυτούς ζήτησε να κάνει γυναίκα άσπρη, για να τρομοκρατήσει τον Λεγκέν ; Κανείς όμως δεν τόλμησε να διατεθείση αυτή την άπορία του. "Όλοι προσπαθούσαν να ξεχάσουν τη θλιβερή αυτή ιστορία..."

Για τον Ζακ Λεγκέν ο μήνας που έπεσε ήταν ένας βραδύς θάνατος, μία άγνοια, που λυσοδημιούσε με χιλιάδες θανάτους. Ήπιερα του, μία γρηνή γενναία θεοσκόληρη, μία νευροπαθής, αντί να προσπαθήσει να δώσει θάρρος στο παιδί της, όταν ο Ζακ της άνοχοιόσε την επροδοτική του πνευματός του πατέρα του, χειροτέρευσε άνευταίως την κατάσταση του, λέγοντας του ότι έχετε να υποταχθεί στο περρωμένο του και να άγριση να φροντίσει για τη σωτηρία της γριζής του ! Στις δύσκολες αυτές στιγμές που περνούσε ο Λεγκέν, δεν βρέθηκε κανείς άνθρωπος να του τονήσει το θάρρος, να τον πείσει ότι δεν έχετε να δώση ύπεροβολική σημασία στα μηνύματα που του έστελλε ένα τραπέζο... Ο Ζακ μάλιστα έβγαζε στο σημείο ν' άγοράσει ν' ένα περιστροφικό, κάνοντας τη σέση ότι ίσως να έβρισσε τον θάνατο από ένα άνθρωπο, έναντιον του οποίου θα απορροσε ν' άμυνθή...

Στη Σοβόνη, η άγνοια που ήταν ζωοφωρισμένη στο πρόσωπο του Λεγκέν έκανε έντιμολοσι σ' όλους τους συμφοιτητές του, που έβραζοιούθησε να τους βισανήζε το ερώτημα αν ο Ζακ θα πέθανε πάνω στο μήνα ή μήπως η προφητεία του τραπέζο ήταν ένα κακό άσπρη...

Λίγες μέρες πριν από τη μορφα μέρα, ο Βέλιο φανέρωσε στους φίλους του ότι την αλήθεια. Τους αποκάλυψε δηλαδή ότι έκαινος τραπέζο και το έκανε να χιπά το πόδι του βραδεία της πνευματιστικής συγκέντρωσης, για να τον τρομάρα του Λεγκέν. Έννοείται πως όλοι οι φίλοι του έβραζοιούθησαν όταν πληροφορήθηκαν την αλήθεια, σε βάθος ν' άνασταθί ο Βέλιο ν' αναλάβη ο ίδιος να διορθώσει τα πράγματα...

—Θά γίνει ν' ένα άλλο άσπρη στον Ζακ ; είπε ο Βέλιο. Και άσπρη, όταν του φανερώση την αλήθεια, θα απορροσε να τον πείσει ότι καλύτερα ότι και η ιστορία του τραπέζο είναι βέβαιος ότι ο Λεγκέν θα γελήσει πρότος με το παιχνίδι που του σάρωσαν... Άφησε μέσα να κανονισον τη μικρή αυτή ζωοδία...

Ένα μήνα ακριβώς ύστερ' απ' την πενθιμη προφητεία του «Πνεύματος», οι φίλοι του Λεγκέν παρέστησαν και πάλι τον Ζακ—σπινθηροειδή με τις ύποδειξεις του Βέλιο — στο δωμάτιο του Ντεσά, για να κάνουν και μία άλλη πνευματιστική συνεδρίαση. Ο Λεγκέν, άνθρωπος χωρίς βέβαια πεία, τους άκοιούθησε χωρίς να τους φέρη την παραμικρή άπιστία... Ήσαν τόσο παρασταλιμένοι, όποτε όταν βρέθηκε στο δωμάτιο και καθήσαν γύρω από το τραπέζο, δεν πρόσσε ότι έβραζε ο Βέλιο από την τακτική παρτία...

Έσβησαν τα φώτα άκούλησαν τα χείμα τους στο τραπέζο και άγριαν να ροτάνε :

—Πνεύμα, έόν είσαι !
Μα την περιέργεια όλων των συγκέντρω μένων — εκτός, φυσικά, από τον Λεγκέν, ο οποίος δεν ήξερε τί του προετοιμάσαν — την συγκρατούσε η άπορία τι θα έτοιμάζε ο Βέλιο...

Ξαφρικά μισάνοιξε η πόρτα... "Όλοι γορριαν το κεφάλι τους προς τα εκεί..." Ή

πορτα άνοιξε όλη σιμα—σιμα και στο ζωοφωρι φάνηκε μία λευκή σπία... Ένα φάντασμα, τυλιγμένο μέσα σ' ένα σάβανο...

Ένα σπαρταχτικό σφάλμα φόβος βίριζε από τα στήθη του Λεγκέν. Και ο φοιτητής, καθώς ήταν τρομοκρατημένος και έννευροειδής από την άγνοια του θανάτου, τράβηξε απ' την τσέπη του το περιστροφικό που το είχε πάντα μαζί του τις τελευταίες ημέρες, και, χωρίς να σκεπτη τί κάνει, περιόδησε δύο φορές έναντιον του φαντάσματος...

Ο βροζόλακας σφαιράτισε άπιστός στο πάτωμα, βράζοντας ένα βροζυό ξεφωνητό πόνο...

Ο Ντεσά τράβηξε το μαύρο πανί, που σκέπαζε την ηλεκτρική λάμπα. Μα το φως του ζήθηκε στο διάδρομο δεν διέλασε το φάντασμα, που έβραζοιούθησε να μείνη άκίνητο στο πάτωμα ! Μία τρομερή ύποψη έβραζε τότε από το νου των φοιτητών... Μία ύποψη τόσο τρομερή, όστε τους καθήλωσε στη θέση τους και τους έκανε να μη απορροσν να παρανοήσουν...

Ο Ρουσαρό έβραβηκε πρώτος την ψυχραιμία του.

Ήμορσε στο φάντασμα και τράβηξε το σάβανο, που το σκέπαζε.

Και τότε, απροσδόκητα, άπτη των φοιτητών, παρουσιάστηκε το άμωμένο πτώμα του Βέλιο, με το στήθος τραυματισμένο από δύο σφαίρες.

Η δεύτερη σφαίρα, που θέλησε να παίζη ο Βέλιο, κατέβηκε σ' ένα δρόμο !

Όσο για τον Λεγκέν, κάτταζε το πτώμα του φίλου του ξεκαρδιωμένος στα γέλια.

Ο νευροπαθής νέος είχε τραβήξει, ύστερ' από τους άλλους, άλλοπάλλους ψυχικούς κανονισμούς, τον δόξαση...

LOUIS SAUBEL

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το νεκρό της πλέον μακροζώνου βασίλειας άνηκε στον Γουόν, τον βασιλιά της Δανίας. Ο Γουόν έθαύλωσε από το 855 ως το 955, δηλαδή 80 άδύοχρονα χρόνια.

Ύστερ' απ' αυτόν έρχεται ο Λουδοβίκος 14ος, που βασίλευσε επί 72 χρόνια.

Έλαστα ο Αρσίνδος Α', βασιλεύς της Νοβηρίας, που βασίλευσε 71 χρόνια.

Ο Ταμ Α', βασιλεύς της Αραγωνίας, και ο Καρλομάγνος έθαύλωσαν επί 65 χρόνια.

Ο Χριστιανός Δ', βασιλεύς της Δανίας, έθαύλωσε επίσης 60 χρόνια ο καθένας.

Ο Λόν Ηέτρος, χριστιανός αυτοκράτορ της Βραβίας, 58 χρόνια. Ο Έρρίκος Γ' και ο Έδουάρδος Γ', βασιλείς της Αγγλίας, βασίλευσαν 50 χρόνια ο καθένας τους.

Αντίο είναι όλοι—όλοι οι βασιλείς, που έθαύλωσαν περισσότερο από μισόν αιώνα.

Εκείνος που νομίζον ότι η γάτα δεν μπορεί να προσφέρει καμμία άλλη ύπερσσία στους κυριούς της, εκτός από το να κεννήη τους ποντικούς της σπιτιού, άς άκούσαν τον έξης περιεργον σκεδάν :

Στις Ινδίες έβραζε μία κυρία Ερρωπεία, η οποία, έπειδη ήταν πολύ άφορητη, δεν σηκώθηκε ούτε μία μέρα από το κρεβάτι της. Ή μόνη συντροφιά της ήταν μία γάτα Αγγλικής, μεγαλόσωμη και με μεγάλα όφρα μάτια.

Άξαφνα μία μέρα τα βλεπμάτια της άφορητης κυρίας στύλωθηκαν με τρόπο άπάνω σε μία τραπέζια κούρτα, η οποία είχε κειη απ' τον χώρο και ήταν έτοιμη να όφρηση έναντιον της. Ή κυρία απ' το πόδο της τάχασε και περιέμενε άκίνητη το φως το τέλος της. Ή γάτα όμως δεν έιχε την ίδια γνώμη με την κυρία της, ότι δηλαδή η κούρτα είνε άκαταύαχη, και μόλις άντελήρησε το άπαισιό έρετό, πήδησε άπάνω στο τζάκι ν' από κει όφρησε έναντιον του σκευιδού και του έμπηξε τα νύχια της στο κεφάλι του. Ή κούρτα προστάθηκε να ξερανη, τινάχθηκε ως μακία, μα δεν κατάφερε να έλευθερωθή.

Και σε λίγο η έβρανη και άφορρωμένη γάτα την έπληξε, σφάζοντας έτσι την κυρία της από φρεσώδη θάνατο.

—Σ' ένα μήνα ! Σ' ένα μήνα !... φθιθίριζε κάθε τόσο...

αναγκάσθηκε με τρόπο τραβήξει τον πόνο στο πάτωμα, και να...διανοηδίσθη με την τρομάρα του Λεγκέν. Έννοείται πως όλοι οι φίλοι του έβραζοιούθησαν όταν πληροφορήθηκαν την αλήθεια, σε βάθος ν' άνασταθί ο Βέλιο ν' αναλάβη ο ίδιος να διορθώσει τα πράγματα...

Ο Λεγκέν τράβηξε το περιστροφικό του και περιόδησε...